U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka, JUDr. Josefa Baxy, JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **K. A.**, zastoupeného JUDr. Alexanderem Belicou, advokátem se sídlem Smetanovo nám. 7, Ostrava – Moravská Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, PP 21/OAM, Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě, ze dne 10. 10. 2006, č. j. 65 Az 170/2005 - 24,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Odměna advokáta JUDr. Alexandera Belicy **s e u r č u j e** částkou 2400 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále též „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností brojí proti shora označenému rozsudku Krajského soudu v Ostravě, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „žalovaný“) ze dne 24. 5. 2005, č. j. OAM-864/VL-07-08-2005, o neudělení azylu stěžovateli pro nesplnění podmínek podle § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvody obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) až d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), když namítá nesprávné posouzení právní otázky soudem a vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán vycházel, je v rozporu se spisem a pro tuto vytýkanou vadu měl krajský soud napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit. Dále stěžovatel „z opatrnosti“ trvá na tom, že rozhodnutí krajského soudu je nepřezkoumatelné. V doplnění kasační stížnosti pak zopakoval a upřesnil, že z Ruska s manželkou uprchli, aby se zachránili před útoky teroristů a politických radikálů, kteří činili jejich život nesnesitelným. Navíc jej i jeho rodinu nutili představitelé vahábistického náboženského hnutí přejít na jejich víru, což odmítli, a proto byli pronásledováni. Právní zástupce stěžovatele shrnul, že pronásledování náboženskými skupinami působilo stěžovateli vážnou újmu na lidských právech, která nebyla řešitelná přestěhováním do jiné části Ruské federace. Útoky těchto soukromých osob sice země jeho původu nepodporuje, ale příslušné

státní orgány je ani dostatečně neeliminují, takže stěžovateli nezbývalo než emigrovat a požádat o azyl. Krajský soud podle jeho názoru také nevyhodnotil všechny přiložené listinné důkazy (zejména zprávy a informace zastupitelského úřadu ČR v Ruské federaci), v odůvodnění svého rozhodnutí se s nimi vůbec nevypořádal.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu (mezinárodní ochrany) lze pro stručnost odkázat na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, sp. zn. 1 Azs 13/2006, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Brojí-li stěžovatel proti tomu, že skutková podstata nemá oporu ve spisech a že soud nevyhodnotil všechny důkazy, připomíná Nejvyšší správní soud, že se otázkou takto zdůvodněné kasační stížnosti již dostatečně zabýval např. ve svém rozsudku ze dne 22. 3. 2005, sp. zn. 4 As 56/2003 (publ. na www.nssoud.cz), kde uvedl: *„Namítá-li stěžovatelka nedostatečné zjištění skutkového stavu a dále to, že ze zjištěných skutečností byly vyvozeny nesprávné závěry, k tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že rozsah a způsob zjišťování důkazů pro rozhodnutí ve správním řízení podle § 32 správního řádu určuje správní orgán, přičemž není návrhy účastníků vázán. Je však povinen přesně a úplně zjistit skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí, a to ať už ve prospěch nebo v neprospěch těchto účastníků. Ačkoliv tedy musí účastníkům řízení umožnit navrhovat důkazy na podporu svých tvrzení a v rámci „práva na spravedlivý proces“ je i provést, provedení navržených důkazů není povinen učinit, pokud by takovéto důkazy nemohly přinést nic nového, či pokud by nemohly mít k věci vztah, čímž není požadavek na spravedlivý proces dotčen...“* A dále pak: *„Pokud je z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč v souladu se správním spisem soud shledal zjištění skutkového stavu žalovaným za úplné a spolehlivé, jakými úvahami se řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, a z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatelky v žalobě, potom není důvodná námitka, že skutková podstata, z níž správní orgán vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu.“*

V odpověď na stěžovatelovu námitku, že má důvodné obavy o život svůj i své rodiny, neboť v jeho vlasti působí teroristé, političtí radikálové a navíc jsou pronásledováni ze strany náboženské skupiny, Nejvyšší správní soud uvádí, že skutkově a právně obdobné případy již v minulosti posuzoval, a proto i zde odkazuje např. na své rozhodnutí ze dne 19. 2. 2004 (sp. zn. 7 Azs 38/2003): *„Za pronásledování ve smyslu § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., je nutno považovat pouze takové ohrožení života či svobody, které je trpěné, podporované či prováděné státní mocí, nikoliv takové negativní jevy, které státní orgány cíleně potírají a čelí jim.“* Také v rozsudku ze dne 22. 10. 2003 (sp. zn. 4 Azs 14/2003) zdejší soud konstatoval, že: *„Je-li důvodem žádosti o azyl obava z návratu do Ruské federace, v níž žadateli hrozí teroristické akty čečenských teroristů, tj. akty neprováděné státní mocí, přičemž žadatel o azyl se v domovském státě vůbec nepokusil svou situaci přes tamní státní orgány řešit, není dán důvod pro poskytnutí azylu podle zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ani překážka vycestování.“*

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Za těchto okolností

Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a z tohoto důvodu ji odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

Stěžovateli byl právním zástupcem pro řízení o kasační stížnosti ustanoven advokát JUDr. Alexander Belica; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7, § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokáta částkou 1 x 2100 Kč za jeden úkon právní služby - písemné podání soudu (doplnění kasační stížnosti) a 1 x 300 Kč na úhradu hotových výdajů, v souladu s § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění pozdějších předpisů, celkem tedy 2400 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. května 2007

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu